

Teesejä vihreydestä

Vihreys on antikapitalistista ja talouskasvun vastaista.

- Rajaton talouskasvu rajallisessa maailmassa on mahdottomuus.
- Kapitalistinen tuotanto tarvitsee luonnonresursseja, muttei pysty tuottamaan niitä. Tämä on niin kutsuttu kapitalismin toinen antagonismi, sovittamaton ristiriita elonkehän ja kapitalismin välillä.
- Koska kapitalismi edellyttää jatkuvaa talouskasvua, vihreä valitsee maailman, ei kapitalismia.
- Talouskasvun siirtyminen palvelualoille ja aineettomaan tuotantoon on yhtäältä harhaa, toisaalta mahdotonta.
 - Kulutuksen ja energiankäytön irtikykentää ei ole tapahtunut.
 - Rahalla mitattu kasvu on irti käyttöarvosta.
- Kapitalismin ideologiset käyttöjärjestelmät ovat liberalismi ja fasismi – ne eivät voi esiintyä kapitalismista irrallaan.
 - Ei voi olla vihreää liberalismia. Vihreys on antiliberalistista.
 - Ei voi olla vihreää fasismia. Vihreys on antifasistista.
- Vihreä reformismi ei riitä.
 - Vihreä uusjako ja vihreä keynesiläisyys ovat täysin riittämättömiä, sillä pitäydyttäessä kapitalismin parantelussa unohdetaan tyystin toinen antagonismi.
 - Vihreä kuluttajuus on samassa ansassa: kapitalistinen tuotantotapa on tuhoava, vaikka kaikki sen tuotteet eivät olisikaan.

Vihreys ei laske teknologisen pelastuksen varaan.

- Teknologinen kehitys ei ratkaise jatkuvan kasvun ongelmaa, koska työn tehostuminen ei itsessään vähennä työmäärää ja teknologian ylläpito vaatii resursseja. Kulutusyhteiskunnassa tehostumisen vuoksi säästetyt resurssit käytetään muualla, kuten Jevonsin paradoksi osoittaa.
- Kirkkaanvihreän ideologian mukaan uudet teknologiset keksinnöt tulevat ratkaisemaan ekologiset ongelmat. Vaikka tämä olisi mahdollista, se ei poistaisi kapitalistisia tuotantosuhteita. Toisekseen tällaisia teknologisia ratkaisuja ei voida kapitalismin puitteissa ottaa käyttöön.
- Teknologialla on aina paitsi suunniteltuja, myös suunnittelemattomia seuraamuksia. Antroposeeni voidaan määritellä tarkoittamaan ajanjaksoa, jona ihmisen teknologisen toiminnan suunnittelemattomat seuraukset alkavat näkyä luonnossa.
- Työn organisoiminen teknologisesti organisoii myös yhteiskunnan teknologisesti.
 - Länsimaiselle sivilisaatiolle tyypillistä rationaalisuuden muotoa voidaan kutsua välineelliseksi järjeksi. Tällä tarkoitetaan subjektista objektiin suuntautuvaa haltuunoton prosessia. Välineellinen järki pohtii miten jokin voidaan tehdä, ei miksi.
 - Teknologisen imperatiivin mukaan kaikki mikä voidaan teknologisesti toteuttaa, toteutetaan. Aina on olemassa joku, jolle ko. teknologia on tuottoisaa. Teknologisesti järjestäytynyt yhteiskunta ei pysty säätelemään edes haitallisen teknologian käyttöä.
 - Teknologinen imperatiivi merkitsee myös, että kapitalismi ja teknologia ovat läpeensä alistaneet parlamentaarisen järjestelmän. Parlamentarismi on yksi kapitalistisen teknologian muoto. Koska vihreyttä on rakennettava kapitalismin ja teknologian tuolle puolen, se on anti-parlamentaristista.
 - Teknologian tyrannia tarkoittaa, että alkujaan elämää helpottamaan suunnitellut välineet muuttuvat pakolliseksi taakaksi, osaksi ylläpidettävää järjestelmää. Mitä enemmän ihminen pystyy hallitsemaan ulkomaailmaa, sitä pahemmin oman elämän hallinta kaventuu.

- Ulkoisen luonnon alistaminen ja haltuunotto tarkoittaa myös ihmisessä olevan luonnon tukahduttamista ja alistamista.
- Jotta vihreys voi toteutua, on siirryttävä megatekniikasta kohti biotekniikkaa, monotekniikasta kohti polytekniikkaa.
- Yhteiskunnallisen entropian pakottama paikallistuminen luo tarpeen väliteknologisille, ekologisille ratkaisuille.

Anti-imperialismi on vihreyttä, vihreys on anti-imperialismia.

- Imperialismi on erottamaton osa kapitalistista järjestelmää. Kansainvälisestä näkökulmasta tarkasteltuna kapitalismi on imperialismia, keskusalueen lihomista reuna-alueiden eli periferian kustannuksella.
- Kapitalismissa yhden alueen vihreys ostetaan toisen alueen ympäristötuhon hinnalla. Tämä on ekoimperialismia, jota leimaa erisuuntainen ja yhtenäinen kehitys. Ekoimperialismi niveltyy väistämättä muuhun imperialismiin.
- ”Vihreässä imperialismissa” keskusalueiden ekologiset vaatimukset asetetaan törmäyskurssille periferian väestön elinmahdollisuuksien kanssa, samaan aikaan kun keskusalue kuluttaa enemmän kuin oman osansa. Vihreä imperialismi niveltyy väistämättä muuhun imperialismiin.
- Vihreys on imperialisminvastaisen taistelun tukemista.

Kapitalismin kaataminen on vihreyden välttämätön, muttei riittävä ehto.

- Kapitalismin rakenteita voi esiintyä ja säilyä myös sen korvaavissa yhteiskuntamuodoissa.
 - Esimerkiksi produktivistinen tuotantokäsitys, joka tavoittelee tuotannon kasvua, voi säilyä kapitalististen tuotantosuhteiden purkaututtua. Samoin progressivismi eli usko ihmiskunnan tai sen tiedon tai osaamisen väistämättömään kehittymiseen.
- Kapitalismin lisäksi syviä ongelmia on myös teollistumisessa, ja länsimaisessa sivilisaatiossa ylipäätään.
 - Nykyaikaiseen kapitalismiin johtaneet vieraantuminen ja eriytyminen olivat

käynnissä jo esiteollisella ajalla.

- Herruussuhde luontoon niveltyy ihmisten välisiin herruussuhteisiin. Yhtä herruussuhdetta ei voi purkaa purkamatta kaikkia, eikä ekologiaa voi erottaa sosiaaliekologiasta.
 - Kaikki pakosta tehtävä työ on heteronomista eli vieraantunutta työtä, erotuksena autonomisesta työstä.
- Ei ole yhtään esimerkkiä ekologisesti kestävästä länsimaisesta elintavasta, mutta useita esimerkkejä ei-länsimaisista.
- Mikäli kapitalismia ei voida hävittää hävittämättä sivilisaatiota, on sivilisaatio hävitettävä.

Vihreys on vieraantuneisuuden purkamista.

- Luonnosta vieraantuminen käynnistyy, kun luonnosta tulee vain ihmisen fyysisen ylläpitämisen keino. Luontosuhteen monimuotoisuus tukahtuu ja suhde muuttuu välineelliseksi. Koska ihminen on osa luontoa, välineellistää hän siten myös itsensä.
- Vieraantuminen esiintyy ongelmina inhimillisten subjektien ja esinemaailman välisissä suhteissa, työprosessissa itsessään, ihmisten ja ulkoisen luonnon muussa vuorovaikutuksessa, inhimillisten subjektien sisällä (heidän keskinäisissä suhteissaan, ym.), ulkoisen luonnon sisällä, esinemaailman ja luonnon vuorovaikutuksessa sekä esinemaailman sisällä.
- Vieraantumisen purkaminen edellyttää sekä rakenteellista eli yhteiskunnallista muutosta, että kokemuspohjaista luontokokemuksen muutosta, ekosofiaa.
 - Luontoa ei suojella etäältä, eikä siitä irrallaan.
 - Sosiaalisesti ja ekologisesti kestävä ymmärrys ei rakennu yksilöllisesti, vaan kollektiivisesti ja ylisukupolvisesti.

Vihreys on holistista, osia kokonaisuuden eikä kokonaisuutta osien kautta hahmottavaa.

- Vihreys on syvimmillään ekosentrismiä.

- Ekosentrismi ei erota ihmistä ja luontoa toisistaan yhden tai toisen eduksi, vaan käsittelee elonkehää holistisena kokonaisuutena.
- Ekosentrismi tavoittelee ihmisen ja ei-inhimillisen luonnon itsetoteutuksen (selvrealisering) maksimointia, eli ylilajillista kommunismia.
 - Ylilajillinen kommunismi ei voi toteutua jos ihmisten määrä minimikulutuksellakin estää ei-inhimillisen luonnon itsetoteutuksen.
 - Lajin käsite ja siten lajiegalarismikin voi sisältää liian rajoittuneita reduktionistisia tieteellisiä määritelmiä.
- Ekosentrismi kieltää antroposentrismia.
- Misantropia ja antihumanismi ovat ekosentrismille vieraita.
- Ekosentrismien mukaan luonnossa ei ole mitään tiettyä pysähtynyttä olotilaa, vaan luonto on muutosta. Holismi näkee asiat paitsi suhteina myös liikkeessä olevina prosesseina.
 - Oleminen on prosessuaalista, ei essentiaalista.

Vihreydessä tulee keskittyä enemmän siihen, miten vihreämpään maailmaan päästään kuin siihen, millainen tuo vihreä maailma olisi.

- Valmiin utopian mallit ovat pysähtyneitä ja totalitäärisiä, ja siten luonnolle vieraita.
 - Utopian mallit eivät saa olla suljettuja, vaan niiden on oltava avoimia ja liikkeessä.

Keskusalueen vallankumouksellisuus ei lähitulevaisuudessa synny erityisen ”vihreän luokan” myötä.

- Keskusalueella on jo merkkejä halusta ja toivosta siirtyä kestävään elämäntapaan. Siellä on kuitenkin jonkinlaisen hyvinvointivaltion säilyessä turvaverkkoja, joiden vuoksi ei synny suuria joukkoja, joiden olisi pakko siirtyä kestävään elämäntapaan. Toisin on reuna-alueilla, joiden ihmisten on nälkäkuoleman uhalla löydettävä kestäviä omavaraisia elintapoja.
- Keskusalueella on monista syistä omavaraisuuteen ja kestävään elämäntapaan

siirtyneitä, siirtyviä ja toivovia ihmisiä (esimerkiksi halu turvata lasten tulevaisuus, elinkeinon menetys, työttömyys, turvaverkkojen ulkopuolelle putoaminen, elämän mielekkyyden etsintä). Tämä on toivottava kehitys, jonka edellytyksiä tuetaan. Keskusalueella ei kuitenkaan millään luokka-aineksella ole suoraa aineellista pakkoa siirtyä kestäväan elämäntapaan, jossa välittömästi elinkeinoa harjoitettaessa koettu ”luontoyhteys” muokkasi tajuntaa vihreäksi.

- Vihreä luokka voi syntyä, kun yhteiskunnallinen entropia ja siihen liittyvä ruokakriisi pakottaa osan ihmisistä perustuotantoon, jonka on oltava ekologisesti kestävä: ensisijassa tällä tarkoitettaisiin maatalouden harjoittajia, omavaraistoa. Myös keräilytalous kuuluu vihreän luokan toimiin, mutta keräilystä tuskin tulee kattavaa ja määrittävää talouden aluetta.
- Vihreys toimintana ja päämääränä ei ole ristiriidassa muiden vapautumispyrkimysten eikä muiden emansipoituvien luokkien päämäärien kanssa.

Vihreys kumpuaa ymmärryksestä, että olemme laajimmassa mielessä maailmankansalaisia, pitkän luonnon- ja kulttuurihistorian perillisiä, joiden olemisen ehtoihin kuuluu kestävä elämäntapa, syntyy se sitten pakosta tai haaveesta.

- Olennaista on kokemus kestäväan elämäntavan poliittisuudesta, jotta sitä ei enää hukata.